

Nr. 9 (37)/ SEPTEMBRIE 2023

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

Valiza civică la control
(secvență dintr-un roman nenăscut)

Gruia COJOCARU

Tocmai se trântise-n pat când auzi bătăi în ușă, dar nu se ridică. „Vreun golan, o să se plictisească”, își spuse Tiberiu, deschizând mecanic Facebooc-ul. Bătăile în ușă își dublară intensitatea.

– Poliția, deschide!

Tiberiu sări glonț înspre ușa de la intrare. Privi pe vizor. Un bărbat și o femeie, în uniforma bleumarin-indigo, clasică, așteptau. „A, ăștia-s gaborii zonei, să fie sănătoși!” își zise el ușurat.

– Ce vreți? Întrebă cu un amestec de mânie și repulsie.

– Vrem să vorbim cu tine!

– Câți sunteți?

– Doi!

– Atunci vorbiți între voi! le sugeră Tiberiu, depărtându-se de ușă.

Polițiștii – amândoi cu fața plină de pistrui roșcați, aruncați neglijent dintr-o cariocă scorojită a Mamei Naturi – s-au privit, au strâns din dinți și-au făcut stânga-mprejur.

– Las' că mai vedem noi, mormăi sumbru bărbatul în timp ce cobora scările.

– Ne-am făcut de cacao, observă polițista privindu-și opac colegul, când ajunseră în stradă.

– E prima rundă, zise celălalt.

Cei doi nu-l căutaseră degeaba pe Tiberiu. Vecinii au făcut sesizare la numărul unic de urgență 112, deoarece era scandal în spatele blocului. Unul dintre protagoniști – Tiberiu, ceilalți nu erau din zonă. O încăierare tulbura liniștea publică, și nu era o noutate. De când olteanul-moldovean se mutase în bloc, strada Lipovei intrase într-un soi de trepidație nouă. „Torcea” o tinerețe haiducească de care n-avusese parte în alte vremuri. Fel de fel de indivizi, mai mult sau mai puțin dubioși, ocupau aproape zilnic barul și părculețul din față, unde încingeau chefuri, garnisite adesea cu niscaiva țipete de luptă, însoțite de palme, pumni, picioare, fețe tumefiate, râsete isterice. La sfârșit era, negreșit, voie bună, dacă nu venea „garda”. Locuitorii ar fi trecut probabil lejer peste năzdrăvăniile lui Tiberiu și-ale amicilor săi, însă erau destul de vlăguți de viață, iar apartamentele în care-și odihneau „arginții” aveau pereții atât de subțiri încât un zgomot din afară, cât de mic, le violenta timpanele. Așa că dezvoltaseră o sensibilitate aparte, ca o rana nevindecată care primea o lovitură chiar când trăgea să se-nchidă.

Era încă dimineață când i-a sunat telefonul.

– Salut, golane, ce-nvârți?

– Salut, Grasule, o învârt la rece!

– Hai jos să bem ceva!

– Îs cam pe drojde', golane, suflă Crivățul în card, iar buzunare-s sparte.

– Lasă sărăcia aia de Crivăț în Moldova, coboară printre morminte, că am eu ceva biștari!

Merseră la barul de lângă părculeț. Tiberiu lucra în schimbul de noapte, avea destul

timp să deșerte în „văgăună” câteva beri și-o tărie ceva. Și nu putea fi detectat decât la fiolă. O legătură de pătrunjel ronțăită pe drum și „fermier” scria pe el.

– Bă, golane, m-au dat ăștia afară de la firmă, începutu Grasu.

Nu ăsta era numele lui, însă pentru că era un perete de mușchi – cu alură de culturist de categoria grea, la o înălțime medie – Tiberiu îi spunea Grasu. Amicul nu se supăra și chiar dacă l-ar fi deranjat supranumele, nu se putea înfuria pe vârful de lance care-l scotea adesea din belele.

– Ce-ai mai făcut?

– Bă, fratelo, cică firma n-ar mai avea materie primă, de când cu războiu’ ăsta din Ucraina.

– Ei, da, n-are cozoroc acum – lasă goangele pentru fraieru’ de tac-tu, la mine varsă rapid fierea din gușă!

– Golane, îți spun pe bune, mi-a zis șefu’ – mă rog, fostul șef – că importam cablurile coaxiale de la ucraineni, da’ treaba a căzut în bot de când cu „operațiunea” lui Putin. Nu mai avem front de lucru, golane, tu ce zici, mai ține mult tărășenia asta din est?

– Taică, să știi că și pe la mine se vorbește că or să se facă restructurări și-or da afară pe unii dintre noi. Poate scap, habar n-am. Altfel, nu știu ce să-ți spun cu războiu’, mi se cam rupe, da’ simt că nu pute-a bine...

– Ce vrei să spui?

– Bă, Grasure, din câte-am citit și-am auzit eu, știu că acu’ se înfruntă un urs cu un lup – primul masiv, sigur pe el, da’ un pic cam singuratic, celălalt mai fragil, da’ suplu, greu de prins. În plus e susținut zdravăn de niscaiva feline, care-au adulmecat în aer sânge de urs.

– Nu sună rău, da’ noi pe unde ne găsim?

– Noi am fost pe post de miel de Paște și pentru unu’ și pentru celălalt, da’ acum suntem de partea lupului.

– Dezvoltă!

– Vezi tu, ursul ne-a luat Basarabia în două rânduri, iar ultima oară, dacă nu greșesc, a pus ghearele și pe Nordul Bucovinei și Ținutul Herța – știi, unde-am copilărit, mergeam adesea la Prut și, peste râu, vedeam Herța, care-i la ucraineni astăzi. Mi-a povestit golanu’ bătrân asta, când mergeam la balastieră și trecem râul înot, ignorându-i cam tâmp pe grăniceri... Da’, hai să-ți mai zic una, continua el: pe vremea când părinții mei se căzneau din răspuțeri să-l plămădească pe „golan” și transpirau fără nazuri prin tranșeele așternutului s-a rupt în bucăți Șarpele Roșu. Atunci, ce să vezi, lupul – năzdrăvan ivit din cearșaful basmelor, nesățios precum Flămânzilă – s-a pricopsit cu ce ne-a prădat pe noi Marele Urs în vara lui ’40.

– Te referi la urmările pactului dintre naziști și sovietici?

– Exact, însă când te trezești cu bunuri care-au ajuns la tine prin jaf la drumu’ mare, ce-ar trebui să faci?

– Ce-ar trebui, că nu-mi dă prin țeastă? Întrebă ironic Grasu.

– Ar cam fi cazul să le înapoiezi posesorului.

– Aha, adică noi, când am găsit bancnota aia de 500 de lei, trebuia să-l căutăm pe păgubaș, nu?

– Da, teoretic așa ar fi fost corect, iar dacă nu-l găseam s-o fi dus la poliție.

– A, și de-aia am topit-o la bere, nu?!

Tiberiu zâmbi, vru să continue, însă Grasu nu-l slăbi:

– Vezi, tu susții un adevăr, însă nu-l aplici niciodată pentru că l-ai colectat pe băncile școlii, presupun, da’ nu l-ai interiorizat. Erai credibil doar în aula universității, când o părăseai îți curgea alt sânge prin vene. Lupul de care zici s-a trezit cu „savarine” de pe la vecini și...

Tiberiu îl strânse de mână. Apăruse un echipaj de poliție. Erau și consumatori de substanțe interzise printre *colegii* de la celelalte mese, unii se înțepau. Îi cunoșteau.

– „Curcanii” s-au înfoiat, e mai bine s-o ștergem, zise Tiberiu precipitat.

Au trecut în fugă de primul cordon bleumarin, însă nu știau că-s așteptați de alte echipaje, cu jandarmi echipați corespunzător. Lațul s-a strâns necruțător, ghinion, erau suspecti.

– Ei, da’ unde-ați întins-o? Îi întrebă polițistul care tocmai îi vizitase ușa.

– Ne grăbeam și noi, zise Grasu.

- Prezentați documentele de identitate!
- Grasu își scoase cartea de identitate, în timp ce Tiberiu cotrobăia prin buzunare.
- N-o am la mine, da' vă dau datele: Vlădoiu Corneliu, strada Bujorilor...
- Bă, lasă-ne cu Vlădoiu Corneliu, i-o tăie pistruiatul, s-a răsuflat poanta, spune care-i numele tău adevărat!
- Vlădoiu Corneliu, ți-am zis!
- Percheziționați-i, apoi băgați-i în dubă! Ne lămurim noi la secție!

De când statul l-a făcut proprietar pe cartea de identitate, Tiberiu Zală își făcuse un obicei de a-și substitui identitatea în fața forțelor de ordine. Strategic, nu purta niciodată actul de identitate la el, iar dacă era legitimat de poliție pentru un fapt oarecare, dădea toate elementele de identificare ale unui cunoscut, care-i semăna leit și despre care cunoștea în detaliu datele – CNP, adresă, data nașterii, numele părinților. Adăuga pentru a fi convingător și ocupația acestora. La toate verificările era „beton”. Problema era cu amenzile, că se adunaseră vreo treizeci și toate fuseseră contestate cu succes de Corneliu Vlădoiu în instanță, încă din vremea în care Tiberiu locuia în Craiova. Iar de când olteanul-moldovean s-a mutat în Timișoara, amenzile curgeau pentru același Corneliu – pentru infracțiuni din capitala Banatului – măcar că era deja rezident în Londra și nu se întorsese în țară de mai mulți ani. Firește că procurorul respingea pe bandă acțiunile ca fiind nefondate, faptele vizând o persoană care n-avea vreo implicare în spectrul social al unei infracțiuni. În particular însă, la o cafea ori la un whisky, îi spunea judecătorului că-s prea mulți neisprăviți printre băieții cu *pulanu'*. Judecătorul ridica din umeri surâzând amar – „da, așa e, dar nu putem să-i școlarizăm noi, știi și tu că-s conserve” –, apoi îl lăsa pe „gardianul societății”, întâiul „diagnostician al justiției” să-i bage pe „albaștri” în ședință. Perdaful din spatele cortinei, suculent fără îndoială, mă jenez să-l reproduc integral. Finalul, totuși, pare suportabil și celor cu auzul mai fin:

–Băi, idioților, știu că n-aveți nimic în scăfârlie, da' pentru că mâncați gros din ciorba statului, vă avertizez că dacă nu aflați numele pramatiei care-și bate joc de noi, va fac raport și vă dau afară ca pe motanii jigăriți!

Amenințările au coborât temeinic de la șefi la subalternii în bleumarin, iar aceștia din urmă digerau din plin veninul social al profesiei. Acum Tiberiu ajunsese la mâna lor. L-au băgat împreună cu Grasu într-o cămăruță fără ferestre. Înăuntru era o răcoare încremenită, care nivela sufocant pulsația timpului. Grasu încercă să glumească:

- E mai bine, oricum, decât în Bahmut...
- Ai fost acolo să vezi, ori te-ai uitat la „Războiul stelelor”? Stai să vezi ce ne-o luăm!
- Cum adică să ne bată, golane, da' ce-am făcut?!
- Azi nu mare lucru, da' nu-i pentru astăzi!

Au intrat doi zdrahoni în uniformă. Primul era pistruiatul.

–Mâinile la spate! a ordonat unul dintre polițiști.

Grasu s-a executat temător. Tiberiu se fixase deja cu spatele la un perete, cu brațele în cruce, la piept, cu pumnii strânși, încadrând bărbia coborâtă cât îi permitea gâtul, pentru protecție.

Băieții și-au început treaba după vechiul tipar, doar în Poliția Română nu se ciomăgește la vedere... Iar celula era antifonată cu meșteșug, încât nici răgetul leului n-ar fi ieșit de sub *escortă*. Perfect, ce nu se știe nu există în democrațiile de pretutindeni. În plus, erau profesioniști: loveau măsurat, doar în zona coastelor și a abdomenului, ferindu-se să lase urme. Dacă mâine dădea vreo unul „ortul popii”, așa i-a fost scris, nu-i bai, „pagubă-n ciuperci”!

Tinerii nu se puteau împotrivi, nu-i tocmai comod să fii captiv. Doar daunele puteau fi limitate, dacă-și ajustau permanent poziția corpului.

–Spune cum te cheamă! urlă la Tiberiu pistruiatul.

–Vlădoiu Corneliu.

–F...te-n c. pe m..a, las că spui tu, băga-mi-aș toată p...!

Bastonul cădea cu vigoare crescută. Înfundat. Ca atunci când arunci pe pământul gol un sac de cartofi dintr-un camion care stă să crape. Sau când ciocnești un pepene verde într-un supermarket, în timp ce duduia de la secretariat te sună să te-anunțe că patronul ți-a desfăcut contractul de muncă. Băieții erau obișnuiți cu bătaia din încăierările de stradă, dar acum era frustrant că nu puteau riposta. Grasu s-a prăbușit ca un arbore doborât de secure, după un iureș metodic. Își ținuse mâinile la spate, cum

i s-a cerut, și nu s-a putut proteja. A căzut cu zgomot, după o lovitură năprasnică în plex. În cădere s-a lovit la cap. Zdrahonii s-au oprit. Era destul, nu voiau să aibă probleme. Grasu își pierduse cunoștința. Tiberiu, care s-a ferit întrucâtva de loviturile de profunzime, știind că oricum va fi „tocat”, a prins glas:

– Bă, nenorociților, l-ați omorât, pușcăria vă mănâncă!

O ușă se deschise și un individ insipid aduse un ibric cu apă. Colegul pistruiatului îl luă și aruncă lichidul pe fața lui Grasu. Tânărul se trezi instant.

– Hai, ridică-te și ștergeți-o amândoi! zise pistruiatul.

– Bă, da' de ce ne-ați luat aiurea de la bar, n-aveam vârsta corespunzătoare?!

– Ați făcut destule potlogării, avem o groază de reclamații împotriva voastră! Da' sunteți norocoși, pe lângă voi am strâns captură bogată, altfel intrați în repriza a II-a!

– Dacă tot ne-ați bătut fără motiv, vrem să ne duceți cu duba, cu girofarul pornit, până-n zona părculețului, ceru Grasu.

Polițiștii se amuzară. Erau simpatici băieții.

– Duceți-i în punctul din care i-ați luat! zise un comisar zâmbind.

Păreau niște lorzi ai tavernelor când au coborât în fața barului. Niște VIP-uri care-și trăiau viața în regim propriu, într-un sens giratoriu unde timpul (încă) le permitea să se înscrie pe culoarul liber, fără normativul prăfuit din valiza civică.